

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εφεξής παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παροσχόν εις την χάραν ήμῶν ἰσθησείας καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ	
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ
Ἔτησία 20. 8.—	Ἔτησία 30. 10.—
Ἑξαμήνιος 4.50	Ἑξαμήνιος 5.50
Τριμήνιος 2.50	Τριμήνιος 3.—

Ἄι συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1916

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Α. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται διασπαστῶν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἔτος 38ος.—Ἀριθ. 28

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥΨ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Τὰ περίχωρα τοῦ Ρίου εἶνε τόσον ὡραία ὅσο καὶ αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα, οἱ δὲ ἀγαθοὶ Βραζιλιανοὶ, χωρὶς νάπομακρύνωνται πολὺ ἀπὸ τὴν πόλιν, μποροῦν νάπολαμβάνουν ὅλες τῆς ἀγρίας εὐμορφίας τῆς τροπικῆς ἐκαίνης φύσεως.

Ὀλόγυρα εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, βρίσκονται πολλὰς ἄλλας μικρὰς καὶ χαριτωμένες, ὅπως ἡ Πετρούπολις, ὅπου διαμέγουν οἱ πρέσβεις, ἡ Θηροπούλις καὶ τέλος ἡ παραθαλασσία Νιτερού, ὅπου πολλοὶ πλούσιοι κτηματῆται ἢ ἔμποροι, κατοικοῦν σὲ κομψὰς βίλλας, κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, περικυκλωμέναι ἀπὸ θαυμασία περιβόλια.

Σὲ κάποια ἀπὸ τῆς βίλλας αὐτῆς, ἰταλικῶν ρυθμοῦ, μετὰ τὰτα εἰς τὴν στέγη, θὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπον ποῦ ὁ μικρὸς μας φίλος Ἐρρίκος τὸν γυρνεὶ τόσους μῆνας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφθασε εἰς τὸ Ρίον, ὁ Εὐτύχιος Ἀγκλάς, γιὰ νάποφυγῇ τὴν τύρβην καὶ ἰσως τὴν ὀχληρὴν περιέργειαν τῆς κοσμοπόλεως, ἀπεφάσισε νά ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ περίχωρα. Ἡ ἰταλικὴ βίλλα τοῦ ἄρασε, ἦταν ξένοικη καὶ, μολονότι πολὺ μεγάλη γιὰ ἓνα μόνον ἄνθρωπον, τὴν ἐνοίκιασε.

Ὁ Ἀγκλάς, μετὰ τὴν πείραν καὶ τὴν ἐμπειρίαν του, κατάλαβε ἀμέσως, εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου καθέννας προσπαθοῦσε νά ρίξῃ στάχτην εἰς τὰ μάτια τοῦ ἄλλου, ὁ καλλιτέ-

ρος τρόπος γιὰ νά ἐλύσῃ ἓνας ξένος τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμὸν, ἦταν νά πιάσῃ μεγάλο σπῆρι, νά ἐξοδεύῃ ἄφθονα καὶ, δίπλα σὺνομά του, νά ἔχη ἓνα καλὸ ἐπιστημονικὸ τίτλον, —γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός. Χρήματα ὁ Ἀγκλάς εἶχε πολλὰ. Ὅσο γιὰ τίτλον, ἐνόμιζε, εἰς τρία χρόνια ἰατρικῶν σκου-

δῶν τοῦ ἔδιναν τὸ δικαίωμα νά ὀνομασθῇ γιατρός.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶχε λαμπρὰ ἀποτελεσμα. Σὲ λίγο, ὅλη ἡ γαλλικὴ παρρηκία τοῦ Ρίου ἤξερε, εἰς ἓνα γάλλος ἐπιστήμων, ἓνας γιατρός, εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Βραζιλίαν γιὰ νά σπουδάσῃ ἐπιτοκίως τὰ δηλητήρια τῶν ὄρων. Μ' αὐτὴ

τὴν πρόφασιν, πραγματικῶς, ὁ κλέπτης δικαιολογοῦσε τὸν ἐγκαταρισμὸν του. Τῆς πρώτης ἐβδομάδος μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν του, ἐπισκέφθη τῆς ἰατρικῆς κορυφῆς τοῦ τόπου, ποῦ τοῦ ἔκαμαν πολὺ καλὴ ὑποδοχὴ. Κάποιες δωρεές, ποῦ ἔκαμε κατόπι εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, κάποιες μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις εἰς τὴν βίλλαν του, τὸν ἐχαρκτήρισαν ὡς ἄνθρωπον τοῦ κόσμου καὶ ὡς φιλάνθρωπον. Ἔτσι, σὲ τρεῖς μῆνες, ἡ φήμη τοῦ Ἀγκλάς ἐστερεώθη, ἀφότου μάλιστα ἐγκατέστησε εἰς τὴν βίλλαν του ἓνα εἶδος λαϊκῆς Κλινικῆς, ὅπου, μετὰ τὴν βοήθειαν βραζιλιανῶν ἰατρῶν, ἐθεράπευε δωρεάν τοὺς πτωχοὺς, προπάντων τοὺς Γάλλους.

Μόνον ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἀπὸ τὸν πολὺν ζῆλον, εἶχε κατορθώσῃ νά γυρῇ τὸν γιατρὸν Ἀγκλάς, τὸν πατριώτην του, ποῦ τὸν ἤξευρε εἰς τὸ Ρίον τόσον εὐχόμενος!

Διευθύντρια τοῦ γυναικείου τμήματος εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ Ἀγκλάς ἦταν ἡ χονδρὴ Περίτα.

Ὁ τρομερὸς κακοῦργος τὴν εἶχε προσλάβῃ, γιὰτὶ ἦταν ἀνεψιὰ ἓνος βραζιλιανοῦ Γερουσιαστοῦ καὶ ἡ μόνη φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς εἰς τὴν Βρα-

«Καὶ ὁ γάμος μας; λοιπὸν; ἠρώτησε ἡ Περίτα.» (Σελ. 222, στ. β')

ζελία. Σοφή δεν ήταν βέβαια η Πεπίτα και πολύ λιγώτερο ευμορφη. Παχιαί, με μεγάλο δλοστρόγγυλο κεφάλι, με άραβικα μαύρα μαλλιά, διατηρούσε τον Ινδικό τύπο 'ς όλη του την ασχημία. Και όμως είχε βάλη ες το νοῦ της να πανδρευθῆ με τὸν νέο Γάλλο γιατρό, γιατί, έννοείται, στη Βραζιλία, ὁ Ἄγ-

«Κλέφτη !.. δολοφόνε !..» (Σελ. 222 στ. β'.)

κλάς δεν έλεγε ότι ήταν παντρεμένος. Κ' έπειδή εύρισκε συμφέρον στην εύνοια της άνευθίας τοῦ Γερουσιαστοῦ, τὴν άφινε να έχη τὴν ιδέα της και τὴν έκανε μάλιστα να έλπίζη, ότι γρήγορα θά έπραγματοποιητο. Έτσι ἡ φοιτήτρια τῆς Ιατρικῆς περνούσε γ' άραβωναστιχιά τοῦ νέου γιατροῦ.

Τώρα ποῦ οί άναγκῶσταί μας ξεύρουν ὄλ' αὐτά, ἄς μποιῦμε στὸν ὠραϊστικὸ τῆς Ιταλικῆς βίλλας, ὅπου θά βροῦμε τὸν διευθυντὴ τῆς Κλινικῆς με τὴν διευθύντρια τοῦ γυναικείου τμήματος.

Εἶνε πρωί, ένδεκα ἡ ὦρα, ἡ έπισκεψίς τῶν άσθενῶν έτελειώσε, οί γιατροί έφυγαν και ὁ Ἄγκλάς, με μαύρη ρεδιγκότα, με φάτινο καπέλλο, με ὕφος ἀληθινοῦ γιατροῦ, περπατᾷ κάτω ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπῆ δένδρα τοῦ πάρκου του, μαζί με τὴ χοντρή Πεπίτα. Ἡ φοιτήτρια, με τὴν έπιθυμία πάντα νάρεση στὸν Γάλλο, φορεῖ μιά τουαλέτα σϋρτανιά με άσημένια σειρήνια κ' ἕνα πελώριο καπέλλο με πολύχρωμα λουλούδια, ποῦ τὴν κάνει ἀκόμη πιὸ άσχημη.

—Και ὁ γάμος μας λοιπόν; ποτε θά γίνη, ἀγαπητέ μου γιατρέ;
 —Ο Ἄγκλάς σήκωσε τοῦς ὄμους.
 —Ω, έκαμε; έχουμε καιρό... Σ' ἕνα δὺς χρόνια...

Ἡ Πεπίτα άφισε τὰ χέρια της να πέσουν μ' ἔγκατέρρησι, έκοκκίνησε ὅσο κοκκινίζει μιά άραβίνα, κλι εἶπε:

—Πολύ καλά, θά περιμένα.. Εξέρετε, ότι σᾶς ὑπακούω πάντοτε και 'ς ὄλα, ἀγαπητέ μου άραβωναστικέ.

Ὁ κλέπτης, εύχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποταγή, χαμοέλασε, έφίλησε μ' εύγένεια τὸ χέρι τῆς Ινδιάνας και πήγε στήν καγγελόπορτα, ποῦ ἕνας ὑπῆρέτης τὴν άνοιξε και, ἄμα βγήκε ὁ κύριός του, τὴν έκλεισε.

Σκεπτική ἡ Πεπίτα γύρισε στὸ σπίτι..

Κι' ὁ Ἄγκλάς πήγε στήν προκουαία, γιά να πάρη τὸ βαποράκι ποῦ θά τὸν μετέφερε αντίκρου, στὸ Ρίο.

Ἐνῶ περπατοῦσε στήν προκουαία, περιμένων τὸ βαπορί, παρατήρησε, ότι τὰ παπούτσια του ἦταν σκονισμένα. Κι' άμέσως έκτύταξε γύρω του, γιά να φωνάζη κανένα λούστορο, ἀπὸ τοῦς πολυαριθμοῦς ποῦ έστέκοντο συνήθως κοντὰ στήν ἀποβάθρα.

Τὸν εἶδε ὁ πρώτος κ' έτρεψε να τὸν πλησιάσῃ, ἀλλὰ μόλις έγνώρισε τὸν πλάτη του, έμεινε ἀκίνητος, καρφωμένος στὸ πλακόστρωτο, ἀπὸ έκπληξί μεγάλης.

Ἦταν ὁ Έρρίκος.
 Ἐδίστασε μιά στιγμὴ, κοιτᾷζων με ὀλάνοικτα μάτια τὸν Ἄγκλάς, ὕστερα, βέβαιος ότι δεν έκανε λάθος, πέταξε μακριά τὸ κασσελάκι του, έπλησίασε τρέχων τὸν κακοῦργο, κ' έστάθη μπροστά του ἀπειλητικός.

—Τέλος πάντων σέ βρῖσκα! τοῦ έφώναξε. Κλέφτη! δολοφόνε! κακοῦργο! αὐτὴ τὴ φορά δεν μου γλυτώνεις!

Ἐντρομος ὁ Ἄγκλάς έκτύταξε γύρω του. Φοβήθηκε μὴν ἀκούση κανέναν τὰ φοβερά έκείνα λόγια και προσπάθησε ν' ἀποφύγη με κάθε θυσία τὸ σκάνδαλο ποῦ μποιούσε να τὸν καταστρέψῃ.

—Έρρίκε, εἶπε σιγὰ ἄφισε τῆς άνοησίας, εἶνε περιτέλ.. Ἄναγνωρίζω ότι ἀδικησα και σ' ἐνα και τὴν οἰκογένειά σου, ἀλλὰ εἶμαι έτοιμος να έπανορθώσω.

Τὰ λόγια αὐτὰ έχαραποίησαν τὸν Έρρίκο. Πῶς; ὡμολογοῦσε λοιπόν ὁ γαμπρός του κ' άφισε τὸν ἀγῶνα και τὴν αντίστασι;.. Μ' αὐτῆς ἦταν θρίαμβος!

—Μπα; έκαμε; άναγνωρίζεις λοι-

πόν τὴν ἀνάγκη να έπανορθώσης;....

—Ναί.—Και πῶς;
 —Νά, σοῦ δίνω ὅσα χρήματα θέλεις, να ποῦκημιωθῆς γιά ὅ,τι κακό σοῦ έκαμα.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ έθουσε τῆ στιγμιαία έλιπίδα τοῦ μικροῦ ἡθοποιοῦ. Γιατί με τὴν παιδικὴ του ἀφέλεια, εἶχε νομίσῃ ότι ὁ Ἄγκλάς, μετανοημένος, θά τὸν ἀκολουθοῦσε στὸ πλησιέστερο αστυνομικὸ τμήμα και θάφινε να τοῦ δέσουν τὰ χέρια και να τὸν στείλουν ες τὸ Παρίσι με πρώτο βαπορί... Ἄλλ' ἄμα τὸν άκουσε να τοῦ μιλή γιά χρήματα, έννῆσε τὸ λάθος του και, παράφορος ἀπὸ θυμὸ μπροστά ες τὸν κυνισμό τοῦ γαμβροῦ του, άρχισε να φωνάζη:

—Σέ μένα;... να δώσης χρήματα σε μένα;.. Και γιά ποιὸν με πέρασες, κακοῦργο;.. Ἐνόμισες πῶς θά δεχθῶ ἐγὼ μερικτὸ ἀπὸ τὸ εκατομμύριο ποῦ έκλεψες;

Ὁ Ἄγκλάς σήκωσε ψυχρά τοῦς ὄμους.

—Και ὅμως, εἶπε, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποῦ μποιῶ να κάμω γιά σένα.

—Κ' ἐγὼ θά κάμω να σε συλλάβουν! έφώναξε δυνατὰ ὁ Έρρίκος.

Περιφρονητικὸ μειδίαμα φάνηκε στὰ λεπτὰ χεῖλη τοῦ κακοῦργου.

—Σε γνᾶς, παιδί μου, ἀποκρίθηκε, ότι δεν συλλαμβάνουν ἀνθρώπους χωρίς ἀποδείξεις, ότι ἡ δίκη γιά τὴν κλοχὴ τῆς Πιστωτικῆς έτελειώσε και ότι ὁ πατέρας σου κατεδικάσθη. Ἄν σοῦ δίνω τώρα χρήματα, τὸ κάνω ἀκλόουστατα ἀπὸ καλωσύνη μου.

Αὐτὴ ἡ ἀταραξία, καθὼς και ἡ συναίσθησι τῆς ἀδυναμίας του, έκαμαν τὸν Έρρίκο να ξεσπάσῃ σε θυμὸ μεγάλο.

—Κακοῦργο, έφώναξε, νομίζεις ότι

«Άρχισε να τὸν κτυπᾷ...» (Σελ. 223, στ. α'.)

τὰ χρήματά σου θά μᾶς δώσουν πίσω τὴν τιμὴ ποῦ μᾶς έκλεψες; ότι θά βγάλουν τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὴ φυλακή, ποῦ βρίσκεται κλεισμένος ἀντί γιά σένα, και ότι θά γιατρεύουν τὸ γέρο Καντινιὸ, ποῦ τὸ στηθός του εἶνε τρυπημένο ἀπὸ τὴ σφαίρά σου;

Ἡ θέσις τοῦ Ἄγκλάς εἰγίνετο δυσκο-

λη, γιατί άρχισε να μαζεύεται κόσμος. Τὸ σκάνδαλο ετοίμαζετο να εκραγῆ και ὁ άντρας τῆς Λουίζας προσπαθοῦσε να βρῆ τρόπο γιά να τὸ σταματήσῃ.

Κ' εἴχαρνα βῆκε.

Άφισε κατὰ μέρος τὴν ἡμερία, τὴ γλῶσσα και τὴ συγκρατάβασι, ἄλλαξε ὕφος, άγρίεψε και ὕψωναν κι' αὐτὸς τὴ φωλι, ὅττε νάκουσθη ἀπὸ τοῦς περιέργους, έφώναξε:

—Γιά να σοῦ πῶ, καληπόαιδο! θά μάφισης ἡσυχο ἢ θά σοῦ τραβήξω ταῦτια!

Κ' έπροῦξε τὸ Έρρίκο με περιφρόνησι.

Στὴν έπαρῆ τοῦ ἀθλιου, ποῦ έφθασε να σηκώσῃ χέρι ἐπάνω του, ὁ μικρὸς Σωμῶ έγεινε κατακόκκινος, ὠρμησε κατὰ τοῦ γαμποῦ του κι' άρχισε να τὸν κτυπᾷ γροθιές. Ὁ Ἄγκλάς περιωρίζετο νάμυνηται, να τῆς ἀπορεύγη, χωρίς να πιάσῃ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ και να τὸ κρατήσῃ ἀκίνητο, ποῦ θά τοῦ ἦταν εύκολώτατο.

Ἐννοείται, ότι στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς σκηνῆς, μαζεύθηκε πλήθος και δύο σερένοι, ποῦ φύλαγαν στήν προκουαία, έπλησίασαν.

Μόλις εἶδε τοῦς αστυνομικοῦς, ὁ Ἄγκλάς έσπρωξε ἀποτόμος τὸν Έρρίκο και τοῦς εἶπε πορτογαλλικά, ότι αὐτὸ τὸ παιδί, χωρίς κανένα λόγο, τοῦ έπετίθη με βρῖσιες και γροθιές.

—Εἶνε τρελλὸ τὸ κακόμυρο, έπρόθεσε, και τὸ εἶχα μιά φορα στήν Κλινική μου. Ἄλλὰ τοῦσφιζε πάλι ἡ τρέλλα και θέλει να με σκοτώσῃ.

Ὁ βραζιλιανοί σερένοι, ποῦ έγνώριζαν τὸν Ἄγκλάς, δεν άμφέβαλαν οὔτε στιγμὴ γιά τὴν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς εἴγρησεως. Ἄλλως τε ἡ θέα τοῦ Έρρίκου, ποῦ ἦταν πελιδῶνς ἀπὸ τὸ θυμό του, με τὰ μάτια γουρλωμένα, κόκκινα, και τὸ στόμα ἀφρισμένο ἀπὸ λύσσα, έπεκάρωνε τὰ λόγια τοῦ Γάλλου γιατροῦ.

—Μὴ φοβᾶσθε, γιατρέ μου! τοῦ εἶπαν οί αστυνομικοί. Θά σᾶς ἀπαλλάξωμε.

Και χωρίς διαταγμὸ, εδοκίμασαν να συλλάβουν τὸν δυστυχισμένο μικρὸ λούστορο.

Ἄλλὰ αὐτὸς, ποῦ εἶχε γίνῃ πιά ἀληθινὰ ἐξω φρενῶν και δεν ἤξευρε τί έκανε, ἀντιστάθηκε και ες τοῦς σερένους μ' ὄλη του τὴ δύναμι, και μάλιστα τοῦς έκτύπησε.

Κατώρθωσαν ὅμως να καταβάλουν τὸν μανιακὸ και, ἀπρὸ τοῦ πέρασαν στὰ χέρια τὸν κλοιδ με τῆς ἀκίδες, ποῦ μεταχειρίζονται ἐκεῖ γιά τοῦς ἐκκινδύνους κακοῦργους, ετοίμασθησαν να τὸν ὀδηγήσουν στὸ πλησιέστερο Τμήμα.

Ἄλλὰ ὁ Έρρίκος, εἰγντλημένος ἀπὸ

τὸν ἀγῶνα κι' ἀπὸ τὴ συγκίνησι, έτρικλιζε τώρα σὰ μεθυσμένος. Χλωμάδα θανάτου ἀπλώθηκε ες τὸ πρόσωπό του και θά σωριάζονταν κάτω λιποθύμος, ἂν οί σερένοι δεν έσπευδαν να τὸν βασταζουν ἀπὸ τῆς μασχάλης. Ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ λιποθυμία εἰνούσε τὸ σχέδιο τοῦ Ἄγκλάς κ' έπωφεληθήκε γιά να πῆ ες τοῦς αστυνομικοῦς:

—Βλέπετε, κύριοι, τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ἄρρωστο. Δεν θά μποιούσε να σᾶς ἀκολουθήσῃ πολὺ μακριά κ' αὐτὴ τὴν κατάστασι και θά τοῦκανε κακό. Καλλίτερα να τὸν μεταφέρτε ἐδῶ δίπλα, στήν Κλινική μου, ὅπου ἕνας γιατρός θά τὸν περιποιηθῇ ὅπως χρειάζεται. Ἐπειτα, ἄμα συνέλθῃ λιγάκι, πηγαίνετε τὸν ὅπου θέλετε. Και ες τὸ διάβαλο, ἂν σᾶς άρέσῃ!

(Ἐστειλε συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 «ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ»

Αγαπητοί μου,
 ἸΑ μέρα.—δεν εἶνε πολὺς καιρός, — ἀναστατώθηκε ἡ Πλατεία τοῦ Συντάγματος ἀπὸ ἕνα σκυλί, ποῦ τὴν έσχιζε ξεφρενιασμένο και οὐρλιάζωντας σπαρακτικὰ. Τὸ

δυστυχισμένο ζῶο εἶχε στήν οὐρά του δεμένο ἕναν παληοτενεκέ. Κατέβαινε ἀπὸ τὸ Κολωναί, —τὰ παιδιά αὐτῆς τῆς γειτονίας θά εἶχαν κάρη τ' ὠραϊστικὸ τῶρρηως, —κ' έτρεχε να σωθῆ προς τὴ Μητροπολί. Ἄλλὰ ὁ κόσμος ποῦ τὸ περικύκλωσε στήν Πλατεία, κατάρφερε να τὸ σταματήσῃ, ἕνας χωροφύλακας εἶχε τὴν ἐπιτηδείτητα να πατήσῃ τὸν τενεκέ και, με τὸ ζόρι ποῦ έκαμε τότε τὸ σκυλί γιά να φύγη, ελευθέρωσε ἐπιτέλους τὴν οὐρά του ἀπὸ τὸ βασανιστήριο.

Καιροῦς και χρόνια εἶχα να ιδῶ τέτοια σκηνῆς ἕνα κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλὰ έκείνο ποῦ μούκανε ἐντύπωσι 'ς αὐτὴ ποῦ σᾶς περιγράψω, ἦταν ότι ὁ κόσμος, —ὁ καλὸς κόσμος ποῦ έκανε κεινη τὴν ὦρα τὸν περίπατό του στήν Πλατεία, —φανέρωσε συμπάθεια γιά τὸ βασανισμένο ζῶο και ἀγανάκτησι γιά τοῦς άγνώστους βασανιστῆς του. Ἄν τοῦς εἶχε μπροστά του, θά τοῦς μάλωνε, θά τοῦς τιμωρούσε ἴσως, σὰ να εἶχαν κάρη κακό 'ς ἕναν ἀθῶο κι' ἀδύνατο ἀνθρωπο. Ἄλλη φορά, ὁ κόσμος θά γελοῦσε, θά διεσκέδαζε, βλέπωντας ἕνα σκυλί με τενεκέ στήν οὐρά. Τώρα λυπάται τὸ ζῶο και θιμῶνει με τοῦς κα-

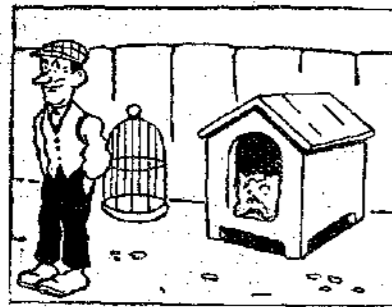
κοῦς ποῦ τοῦ έπροξένησαν τέτοια ἀγῶνια. Σημαίνει, ότι ἡ εὐαισθησία τοῦ κόσμου εμεγάλωσε, ότι ἡ κοινή συνείδησις ἀποκρούει, ὄχι μόνο τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ και τῶν ζῶων τὸ ἄδικο κακομεταχείρισμα. Κι' αὐτὸ εἶνε μιά πρόδοσι, ἕνα σκαλοπάτι παραπάνω ες τὸν ἀνθρωπισμό. Γιατί σῆμερα ὁ πολιτισμένος ἀνθρωπος δεν ἀπκλείει ἀπὸ τὴν εὐαισθησία του τὰ ζῶα και κάθε σκληρότητα προς αὐτὰ τὴν θεωρεῖ σαν ἀπανθρωπία, σὰ μιά κακιὴ πράξι ποῦ πρέπει να τιμωρηται.

Και πράγματι, ἀλλοῦ, αὐτὴ ἡ ἀπανθρωπία τιμωρεται ἀπὸ τὸ νόμο. Ἄν εἴχαρνα τὰ παιδιά έκείνα ποῦ βερασάνισαν τὸ σκύλο με τὸν τενεκέ, δεν ἦταν στὸ Κολωναί τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ες τὸ Χάυδ-Πάρκ τοῦ Λονδίνου, θά τὸ εὔρισκε ἡ Ἀστυνομία, θά τὰ έκιανε και θά τάκανε να πληρώσουν πρόστιμο ἢ να φυλακισθῶν. Ἐδῶ δεν εφθάσαμε ἀκόμη σε τόσο πρόδοσι. Εἴμαστε ὅμως ὠριμοί, ἔτοιμοί να εφθάσωμε. Και ξέρετε πῶς θυμήθηκα σῆμερα τὸν σκύλο με τὸν τενεκέ ποῦ έσχιζε τὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος, χωρίς να προκαλέσῃ μόνο γέλια, ἀλλὰ κ' ἐκδηλώσεις συμπαθείας και ἀγανάκτησεως; Ἄπὸ μιά εἴδησι, ποῦ δεν πιστεύω να σᾶς φανῆ παράξενη: Πρόκειται τώρα, κ' ἐδῶ στήν Ἑλλάδα, να προστατευθῶν τὰ ζῶα κατὰ τῆς σκληρότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὁ κ. Δρακοῦλης, ἕνας εὐαίσθητος, πολιτισμένος ἀνθρωπος με ὕψηλά ἀνθρωπιστικὰ ἰδανικά, έλαβε τὴν πρωτοβουλία, συνέταξε τὸ σχετικὸ Νομοσχέδιο, μίλησε με ὑπουργοῦς και βουλευτὰς και τοῦς έκαμε να τοῦ ὑποσχεθῶν, ότι θά τὸ εἰσαγάγουν και θά τὸ ψηφίσουν. Και ἰδοὺ τὸ πρώτο ἄρθρο αὐτοῦ τοῦ Νομοσχεδιοῦ.

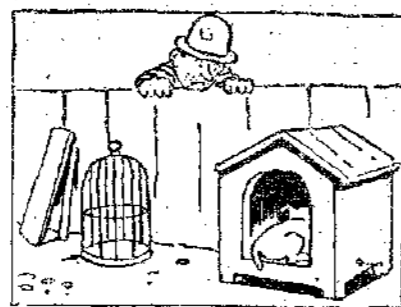
«Ἄρθρον 1. Πᾶς ὅστις μεταχειρίζεται με ἀπανθρωπίαν οἰονδήποτε ζῶον, και τοῦ προξενεῖ ὀδύνην, πόνο, βασανιστήριον, ὑπερκόπωσιν ἢ ὄλγεινήν στενοχωρίαν, ἢ συντελεῖ ὅττε ἄλλος να προξενῆ εἰς τὰ ζῶα τὴν ἀπανθρωπίαν ταύτην, τιμωρεται με πρόστιμον, ἐν περιπτώσει δὲ ὑπότροπῆς και με πράτησιν.»

Τὸ δεύτερο ἄρθρο, — και τὸ Νομοσχέδιο ὑπὲρ τῶν ζῶων ἔχει μόνο δύο, — ὀρίζει τὰ καθήκοντα τῶν αστυνομικῶν ὁσάκις βλέπουν να βασανίζεται ἕνα ζῶο ἢ μαυθάνουν ότι πρόκειται να βασανισθῇ. Δεν ξέρω τώρα, ἂν ἡ περιστάσει θά ἐπιτρέψουν να εἰσαχθῇ τὸ Νομοσχέδιο και να γίνῃ γρήγορα Νόμος. Ἄλλὰ μιά μέρα θά γίνῃ. Και πρέπει να γίνῃ, γιατί εἶνε κάτι δικαιο και ἀνθρωπιστικό. Και τότε κανέναν δεν θά μποιῶ να πιάνη ἕνα δυστυχισμένο σκύλο και να τοῦ δένη ἕνα παληοτενεκέ στήν οὐρά! θά τιμωρηται ὅπως τοῦ ἀξίζει.

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΑΡΠΑΧΤΗ

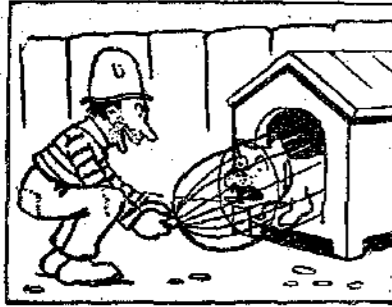
Ο κύριος Μαθιός, στο εξοχικό του σπίτι, δεν ήταν καθόλου προσυλαγμένος από τους κλέφτες...

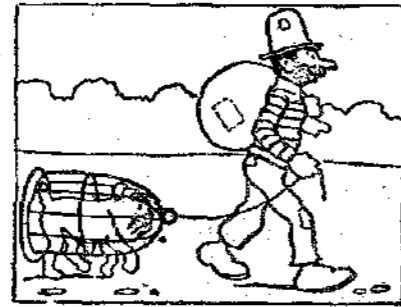
Από τον καιρό που το φύγε ο καταγάλος του. Έτσι τη νύχτα, όταν έπηγε ο κύριος Αρπαχτής...

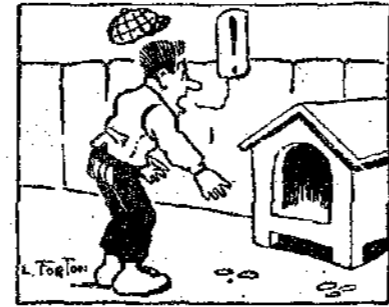
Ξαναπούν κύριος Αρπαχτής! — Πραγματικά, πηδά μέσα, όσο μπορούσε...

Ο κύριος Αρπαχτής όμως, δεν φοβάται. Έχει βγάλει πιά το κλουβί από τη βάση του...

προσπάθει ο σκύλος να βγεί, βρίσκεται φυλακισμένος. Τώρα είναι ακίνδυνος. Είναι σά να φορή ένα φλιμωτό...

άλλοι. — Φαντασθήτε την έκκληση του κύριου Μαθιού, όταν σηκώθηκε το πρωί...

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Η Αικατερίνη και η Άννα, οι δύο αδελφές, ανήκαν εις καλήν και οικονομικώς ανεξάρτητον οικογένειαν.

ρίστως εις όλα, χάριν της αδελφής της. Εξήρχοντο συνήθως μαζί, πότε μόναι και πότε συνοδευόμεναι από την μητέρα...

— Τι λέγετε, θεία! απήντησεν η Άννα ερυθρόψατα. — Χά, χά! έγέλασε ο ανθυπολοχαγός...

σου πηδάση τον ερσάκη και υπανδρευθή πρώτη. — Άν είνε για καλό της, γιατί έχει απήντησε πάλι η Αικατερίνη και ήρχισε να ερωτά δια τα άνθη.

τιού και προηγήθη τοσ' άποσπάσματα. Μπήκε 'ς ένα μονοπάτι, που ανοίγεται εκεί κοντά, κι ήρχισε να περιπατή γρήγορα.

εύφραν και το ψυχικόν μεγαλείον του μικρού εκείνου Γάλλου, ώστε δεν τους έδάσταζε ή καρδιά να τον σκοτώσουν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Της 'Οδηγού Κερ. ΙΒ']

α) Παιγνιον

Εστάλη υπό της Βασιλευσσίας 'Ελλάδος

Table with Greek letters and words: ΓΑ ΜΝΩΝ ΛΑ, ΜΕ ΔΥΣ Ο ΧΙΑ ΜΕ, ΑΣ Α ΝΕ Α ΟΣ, ΔΕΥΣ ΑΙ ΣΕΥΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε να σχηματισθούν τα ενόματα πέντε δημοτικων βασιλειων.

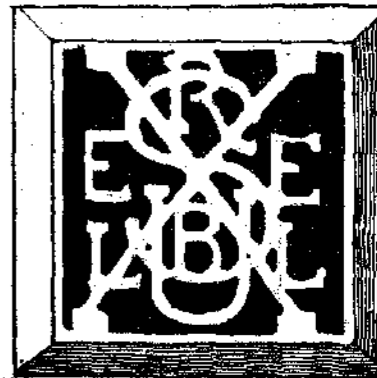
β) Γρίφος

Εστάλη από της Αιτουρατικής του Βυζαντιου

Table with Greek letters and words: Δευτε 6 Δευτε 7c, Δευτε 7c Δευτε 7c, Δευτε 7c Δευτε 7c

γ) Δημιώδες Πινιγμα

δ) Δια τους Ταλλομαδεϊς Monogramme

Τα γράμματα αυτά αποτελούν το όνομα μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας.

Ρύσεις του 26ου φύλλου

α.) Πετρούπολις, Βρυξέλλαι, Βέρνη, Βουδαπέστη. — β.) Άρχη σφίας φέβος Κυρίου. — γ.) Tête folle perd souvent son bonnet (Tête-faux-le père-sou-vent-sous-beau nez.)

“Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ,”

‘Από τὸ ἐρχόμενον Σάββατον

εἰς τὴν „ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Η. DE GORSSE

“Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ,,

Οἰκογενειακόν. — Περιπετειώδες. — Ντετεκτιβικόν. — Θαλασσινόν. — Τρυφερόν. — Συγκινητικόν. — Θαυμάσιον!

‘Ετοιμασθῆτε νὰ πολαύσετε τὴν «‘Αρωαγὴν τῆς Ναδίας», ἐν ἀπὸ τὰ ωραιότερα μυθιστορήματα ποὺ ἐδημοσίευσεν ποτὲ ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν». — ‘Ετοιμασθῆτε!

ΓΕΦΥΡΑ

Ὁ στόλισμα λαμπρό, ποὺ τόσο κάλλι Στὸ γραφικὸ λιμάνι μας χαρίζεις. Κι’ ἀνοίγεις νὰ διαβῶνε, ὅταν γνωρίζεις ὡ! νὰ μποροῦσε ἡ λύρα μου νὰ ψάλλῃ!

Στῆς φουρτούρας τὴν τόση ἀνεμοζάλη Γιά τὰ καρβία πάντα εὐὸ φροντίζεις. Κι’ ἀνοίγεις νὰ διαβῶνε, ὅταν γνωρίζεις. Πὼς τὰ νερά εἶνε πρῶμα, κι’ ὅταν πάλι

Θέλουν κόντρα σὲν ρέμα νὰ περάσουν, Στέκει κλειστή κι’ ἀκίνητη, πανόρη, Κιὰ σπληχνική μητέρα τους σὲ νάσουν,

Κι’ ἄπ’ τὸ χαμό γλαύνευς τὰ βαπόρια... Τέτοια ὀδηγήσει τὰ θελά-μυογά, Στῆς ζήσης μου κ’ ἐγὼ τὸ ρέμα νάχα!., (Χαλκίδα) ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΧΡΥΣΕΑΛΛΙΔΕΣ ΤΟ ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ

‘Επῆρα μιὰ φορὰ ἀπὸ πίσω ἕνα κουρελάκι, ποὺ τὸ ἔσπαρνε ὁ ἀνεμὸς καὶ τὸ ἔκανε νὰ πετᾷ σὰν ποῦλι. Φαινότανε νὰ εἶνε ἀπὸ ὑπόνομα καλὸ ὅταν ἐπληρώσα ὁμοῦ, εἶδα ὅτι ἦταν ἕνα κομμάτι ὄχι καὶ τόσο τῆς κροκοπίης. Ἐρχότανε ὅλην τὴν ὥρα ἐμπρός στὰ πόδια, σὺν νὰ μοῦ εἶπενε : «‘Ελα νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ πάω!

‘Ερχε, σταματοῦσε, ἀνακατεῖτο σὺν με χαρτὴ ξερὰ, ἀσφηνώνετο μέσα στῆς πέτρες τοῦ δρόμου· πότε-πότε τὸ σηκώρις ὁ ἀνεμὸς ψηλά-ψηλά με τὴ σκόνη καὶ τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα· πότε-πότε τὸ ἔκανε καὶ τὸ ξαναῦρνε πάλι. ‘Ελεγε πὼς εἶχε ψυχὴ. ‘Εκαμε πινυλῖα καὶ πόντοτε προχωροῦσε· μιὰ κατὰ κατὸ ἐμῆσες καὶ τὸ ἀπῆσε· ἕνα γατάκι τὸ ἀρπάξε στὰ δόντια του, ἐξαπλώθηκε στὸν δρόμ. τὸ δάγκωσε, τὸ ἀπῆσε χάμω καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφθῆ τρωμαγμένο ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ. ‘Ενα ἀμᾶξι τῶπιασε στὴ ρόδα του, τῶπρε μὴ βόλτα, τὸ ἀκούμβησε πάλι

στὸ δρόμ. Ἦμουν περίεργος νὰ ἴδω, ποῦ θὰ καταλήξῃ καὶ δὲν ἀρῆσα νὰ τὸ ἴδω· σὲ μιὰ γούβα ἦτανε μεζομένη λάσπη, λάσπη παχιά, μαύρη, πολλή, ποῦ τὴν ἔκαμε ἡ τελευταία βροχὴ καὶ τὴν ἀρῆσεν ἡ σκοτίη τῶν ὁδοκαθαριστῶν. Τὸ κουρελάκι τράβηξε ἕνα κατ’ ἐπάνω τῆς, ὅπως ὅταν ὁ αἰθρὸς βλέπῃ τὸ κόκκινο παννί. Ἐλεγε: ὅτι τὸ ἔκανε ἀπὸ σκοποῦ· θὰ ἦταν ὁμοῦ κρῖμα νὰ χαθῇ τόσο γυήγορα· ἕνας ἀνεμοστρόβιλος φύσησε, τὸ ἔραψε, τὸ σήκωσε ψηλά καὶ τὸ κατέβασε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Μόλις ἀκούμβησε χάμω, ἔπρεπε πάλι τὸ δρόμ. Ἦθελε εἶρας δὲν φυσῶσε, ἐπαφελίθηκα μιὰ προῆ γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν γοαμῆ. νὰ τὸ ἀρπάξῃ στὴν ρόδα του τὸ τραμ καὶ νὰ τὸ βουτήξῃ στὰ νερά. Πλησίασα κοντά καὶ τῶπρωξα με τὴν ὀμβρέλλα μου· ἦθελα ἀκούμω νὰ διασκεδάσω καὶ νὰ τὸ παρακολούθω. Ἄλλ’ ἐκεῖνο τὸ τραβοῦσε ἡ λάσπη, σὺν μαγνήτης. Ἐπληρώσα, τὴν ἔραψε. Κόλλησε ἐπάνω τῆς. Τὸ μαῦρὸ του χροῦμα ἔγινεν ἕνα με τὸ χροῦμα τῆς κι’ ἐφαίνετο νὰ εἶνε λάσπη κι’ ἐκεῖνο. Πλησίασα νὰ τὸ βγάλω πάλι με τὸ πόδι μου. «Βάρδα!», ἀκούσα μιὰ φωνή καὶ μιὰ σοῦστα πέρασε δίπλα μου τρεχάτη, ἀρπάξε τὸ κουρελάκι στὴ ρόδα τῆς, με πιτσιλιάει ἀπὸ τὰ νερά, καὶ τὸ βούτηξε στὴ λάσπη τῆς σὺν στυγνῇ. Τὸ κατάρρα, πὼς; θὰ γ. η ἔτσι. Ὅταν ἡ ρόδα βγήκε, δὲν τὸ εἶχε μαζί τῆς μὴ τὸ εἶχε σπρηῖσει· στὰ βάρδα καὶ μόνο μιὰ ἀκρούλα του ἐξωρίει καὶ τὴν ἐλάγει ὁ ἀνεμὸς, — σὰν κεφάλι ναυαγοῦ, ποὺ ζητεῖ βοήθεια μέσα στὴ κύματα. — Ἐπῆρα ποντὰ του πάλι δοκίμασα νὰ τὸ τραβήξω τίποτε ἄπ’ ἐδῶ, ἀπ’ ἐκεῖ, τὸ ἔχωσα ὀλοκλήρως στὰ νερά. — Τὸ ἀρῆσα...

Καλὰ νὰ πάθῃ! Ὁ δρόμ. ἦταν τόσο πλατῦς, τόσο ἀνοικτός! Καὶ αὐτὸ τραβοῦσε ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἀδιάκοπα! Προχωροῦσε νὰ δοκιμάσῃ τὴν λάσπη, ποῦ δὲν τὴν ἐγνώριζε. Καλὰ νὰ πάθῃ! Ἐβῆκε κι’ ἀν

ἦθελε νὰ ξαναβῆ, ἦταν πρὸ δύσκολο, παρὰ ὅταν ἦθελε νὰ μῆ στὰ νερά. Κι’ ἀν βουτήξῃ καμμιά ρόδα ὡς ἐκεῖ, ἡ λάσπη δὲν θὰ τ’ ἀρῆσεν εὐκόλα νὰ τῆς φύγῃ. Κ’ οἱ λάσπες οὐτε τὸ καλοκαίρι δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ ἐκεῖ· τὸν χειμῶνα βροχῇ, — κατὰβροχὴ τὸ καλοκαίρι. Ἦ ζωὴ του, ποῦ πρὸς τὸ σήκωνε ὁ ἀνεμὸς· στὴ τὸν ὀργαῶ, θὰ ταλαιώσῃ μέσα ἐκεῖ στὴ λάσπη, ποῦ τόσο τὴν λαχτάρησε ἀπὸ μακριά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ ΠΑΙΔΙΚῶΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιάνκος βρῆκε τὴν αὐτὴν τοῦ σχολείου ἕνα μολύβι καὶ τῶπρωσε τὴν τσέπη του. Ὁ Σπῆρος τὸν εἶδε καὶ τὸν μαλῶνει :

— Δὲ ντρέπεσαι, πλῆρη παιδί, νὰ κρατῇ ἕνα πρᾶγμα;... Δὸς το μὲνα ποῦ δὲν ἔχει! Ἐστάλη ἀπὸ Ἰωάννου Κόλλη

Μετὰ μικρῶν φιλῶν. — Δὲ νομίζεις, Νίκο, δὲ ἡ φωτογραφία αὐτὴ μὴ κάνει σὲ βλάκα; — Καὶ ὁμοῦ σὸν μοιάζει τόσο πολὺ!.. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδε τῆς Λευτεριάς

— Μιχαῖλ, τί πρᾶγμα εἶνε ἡ κληρονομία; — Νέ, αὐτὸ ποῦ δίνει ὁ μπαμπᾶς; σὲ πι-διὰ του. — Τὸ ξύλο δηλαδῆ; Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἐλισβῆς τῆς Ἐλλάδος

Ἡ Λουκία εἶχε τὴν κατὴ συνήθεια νὰ βῆν τῆς μῆτρός της. Ἡ μαμὰ τῆς τὴν ἔρωτῆ ἐπιπληκτικῶς : — Λουκία! δὲν εἶχε; μαντήλι; Καὶ ἡ Λουκία :

— Ἔχω, μαμὰ μου, μὴ δὲν εἶχε νόχι. Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀντιόου Νίτς

Στὸ τραπέζι, ὁ Τάκης : — Αὐτὴ τὴ μπριζόλα δὲν μπορεῖ νὰ τῆ πᾶθ οὐτε σκύλος. (Πρὸς τὸν ἀδελφόν του :) Ἐπ’ ὀμοῦ μπορεῖ νὰ τῆ πᾶθ. Γεώργιο! Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Λαρισαίων Ἀγαθάα

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

‘Αθήναι, 33, δὸς Ἐθραίου τῆν 7ην Μαΐου 1916.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Λοιπὸν, τὴν «Κασσέτινα» ποὺ ἐτελείωσεν εἰς τὸ προηγούμενον, θὰ διαδεχθῇ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φῶλλον «‘Η Αρπαγὴ τῆς Ναδίας». Εἶνε ἕνα πολὺ εὐμορφὸν μυθιστορήμα, ἀστυνομικόν καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ μὲ ἐννοιὸν οἰκογενειακὸν χαρακτηρεῖ καὶ μὲ ζωντὸν θαλάσσιον ἄρωμα, ὁποῖο ἐκτυλίσσεται εἰς τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην Κωστὴν Ἀκτὴν τῆς Μεσογαίου (Côte d’azur.) Συγγραφεὺς τοῦ εἶναι ὁ Γάλλος Η. de Gorsse, ἀπὸ τοῦ; νέους μυθιστοριογράφους τῆς νιολαίας, ὁ ὁποῖος γράφει μὲ πολλὸ ἀσθμα, μὲ μεγάλην τρυφερότητα. «‘Η Αρπαγὴ τῆς Ναδίας» εἶνε ἕνα μυθιστορήμα προπάντων καλογραμμένον. Ἀπὸ τὰ σκάνια εἰς τὸ εἶδος του.

Ἦρως τοῦ εἶναι ὁ δωδεκαετὴς Τὼνης, τὸ ξυνο καὶ τίμιο παιδί ἐνός; πτωχοῦ φαρὰ τῆς Κωστῆς Ἀκτῆς. Ἦρωίς τοῦ δὲ ἡ χαριτωμένη μικρὰ Ναδία, κερὴ ἐνός; Ράισου πρῆγματος. Πὼς ἡ πρῆγματος αὐτὴ ἀρπάζεται, μεταφέρεται εἰς τὸ καλοῖ τοῦ φαρὰ καὶ παραδίδεται εἰς αὐτὸν διὰ τὴν μεγαλοδωρεῖα πὼς ἀρπάζεται ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πὼς ὁ μικρὸς Τὼνης γίνεται νετέκεττ διὰ τὴν ἀνακαλῶν καὶ νὰ τὴν παραδῶσῃ εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον πατέρα τῆς, — αὐτὰ πλεον ἢ τὰ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον ἔξ ἀρχῆς, μετὰ ὄλο, τρεῖς τὸ πολὺ συνεχίας, θὰ σᾶς γοητεύσῃ καὶ θὰ σᾶς αἰχμαλωτίσῃ. Τὸ καλοκαίρι, δὲν θὰ ἔχετε ὄμοῦ εὐχαιρότερον σὸν ἡμεῶμα ἀπὸ αὐτὸ. Ἄλλ’ οὐτε καὶ τὸν χειμῶνα... θερημαντικότερον. Διότι ἡ «‘Αρπαγὴ τῆς Ναδίας» ποῦ ἀρχίζει καλοκαίρι, θὰ ταλειώσῃ τὴν χειμῶνα. Τώρα θὰ σᾶς δροσίσῃ. Ἀργότερα θὰ σᾶς θερημαντίσῃ.

Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν διὰ τὴν ἀπόλαυσιν καὶ σπῆτασθῆτε τὴν καὶ εἰς τοῦ; φίλους σας. Ζέσθι, παιδιά μου, ζέσθι φρενῆ. Ὅλα καίνε, καὶ ὁ ἄρας ἀκούει. Ποῦ δὲν ἔκαμῃ τίποτα κακὸ σὰς Ἀθήνας! Κἀθουμαι στὴν καρέλλα μου σὲ ἀνακαμῆν κέρθουσα καὶ ἀνακουφίζουσα διαβάζουσα τὰ γράμματά σας. Ὅχι ὄμοῦ καὶ ὅταν ὄρθεκα μέσα στὰς ἀρὰπάρκα, παραζενιές, γρίνες... Μὴ, παιδιά μου! Νὰ με λιπώσῃτε τουλάχιστον αὐτὸν τὸν καιρὸ, ποῦ ἀπὸ νὰ φύγω σὲ μιὰ ἐξοχῆ, φήνομαι σὺν Ἀθήνας, γιὰ νὰ σᾶς διαβᾶσῃ καὶ νὰ σᾶς γράψω... Ὅσοι μ’ ἐρωτῶσατε, μάθετε ὅτι ἡ Κα Ἀνθίου, ποῦ μᾶς ἔκαμῃ τῆμεν νὰ μᾶς στείλῃ τρία ὄρωια διηγηματάκια ἀπὸ τὴν παιδαγωγικὴν συλλογὴν τῆς, νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν», εἶνε μιὰ πολὺ μορφωμένη κυρία τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδιὰ, καὶ διατρεπῇ μάλιστα δι’ αὐτὰ κάποιον φιλοπόνητον ἴδρυμα. Ἐπιπῶς, δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μᾶς στείλῃ κάποιον-κάποιον.

Χαίρομαι τῆς Νίτς, πολὺ ὀρθά σὰς νὰ εἶπεν ὁ κ. καθηγητῆς τῆς παιδαγωγικῆς. Ἐνα πρᾶγμα ὄμοῦ βλεπῶ, παρεξηγησῆς. Νομίζεις δηλαδῆ, ὅτι δημοτικὴ γλῶσσα εἶνε νὰ γράφῃ καὶς ὅπως θέλει, ὄμοῦ; ἔχει, ὄμοῦ; μιὰ ζῶν, χωρίς γραμματικὴν, χωρίς τίποτε. Ἀ, ἔχι! Καὶ ἡ δημοτικὴ ἔχει τὴν γραμματικὴν τῆς καὶ τὸ λεξικόν τῆς, ποῦ πρᾶσι καίς νὰ τὰ μᾶθῃ. Κι’ οἱ Ἀγγλοὶ π. χ. ἢ οἱ Γάλλοι γράφουν σχεδὸν ὅμοῦ; μιλοῦν ἔχουν ὄμοῦ; καὶ παραῖχουν γραμματικὴν.

Στὸ ὄρωιο γράμμα τῆς, ἡ Φραουλά μοῦ γράφει καὶ τὰ ἔξῃς : «Ὁὶ πατέρες δὲν φαίνονται σχεδὸν καθόλου. Αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει σήμερον καὶ ἡ Χίου τοῦ Μελισσηίου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ λογαριάζῃ καὶ μὲνα με τὴ Φούλα καὶ τὴν Ἀνδραμῆν Βαμβακίου, ἐνῶ οὐτε σύνκρισις μπορεῖ νὰ ἐπῆρῃ. Τέλος πάντων! Ἐδέχεσθῃσθε τὴν, σὲ παρακαλῶ, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ πᾶς τῆς ὅτι ἐπ’ ὄμοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ φαίνεται αὐτὴ, ἡ Χίου, τοῦλᾶ ἡ Φραουλά ἐν ἐμ-»

τιση;. — Ἀς μὴ τὸ πάρῃ ὄμοῦ; σοβαρὰ καὶ ἂ; ἐξακολουθήσῃ νὰ φαίνεται καὶ ἐν πᾶρῃ Ἰοολίου.»

Καλῶς νὰ εἴθῃ; Ἦθε τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ ἐπιτυχῇ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων. Γιὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ’ ἐρωτᾷς, τὸ ἔπα τόπος φορᾶς. Τὰ ψευδῶνυμα εἶνε μεραϊκὰ.

Ἀρρωσθῆ, μὲ πόνους στ’ αὐτιά, ἡ Ὁραία Κέρκυρα. Γ’ αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρὸς. Ἀπὸ τὴν ἐνομισαίς; ὅτι μ’ ἐλησμονῆσε; Ἀ, δὲν με λησμονοῦν ἐπὶ εὐκόλα τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ. Καὶ τὴ ὄρωια πρᾶγμα ποῦ μοῦ γράφει σήμερον! — Ναι, τὰ ἔλαβα ὄλο.

Κερουραϊκὴ Χλόη, σάγαπῶ πολὺ, γι’ αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλῃς. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔπαμε; Μὲ τετοια ζέσθι ποῦ καίς, σὲ ποιᾶ... παρὰπνοια νὰ πρωτοπανητῆσῃς; — Ὅλοι αἱ λόσοι σου ἐληφθήσαν καὶ ἠσῶσαο. Χαίρω διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Σουλῶλου καὶ εὐχομαι προκοπὴν.

Ἡ Ἐσμεράδα, τὴν ὁποῖαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ μὴν ἐσπᾶσθῃκα, μὲ πληροφορεῖ, ὅτι, ὡς ἔμαθον ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον Κερουραϊκῆς, κάποιος ἢ κάποιε ἀπὸ ἐκεῖ ἔρριψεν ἕνα γράμμα δι’ ἐμέ, ποῦ ἔχει μὲτα τρεῖς δραχμᾶς ἀσημένιες. Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἐπιτρεπέται νὰ διαβιβάσῃθ. Ὅποιος λοιπὸν ὁ μὸς ἐπιτελεῖ, ἂς τὸ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ ἂ; μοῦ στείλῃ τὰ χροῖματα μὲ ἐπιταγήν.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμίαν, Κισσὸ. Αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμον σοῦ ἐνέταξα καὶ ἐπῆλθῃ νὰ τὸ τιμῆσῃ. Πολλὸ μαρῶσαν αἱ ἰδέαι σου.

Ἀκτίς Ἡλίου, δὲν ἔπαρε πλεον ἐτέτοιζ ζητήμα. Ἐνοῶς δὲ ἔχει λυθῆ πρό πολλοῦ, γιὰτὸ πρὸ πολλοῦ ἢ γυναικῆς ἐξασκίον ἀνδρικόσ ἐπαγγέλλεμα. Ἄλλῃ φορὰ ἐγίνοντο μόνο δι-σκέλισσαι ἢ μοδιστρες. Σήμερον γίνονται γιατροὶ, δικηγῶροι, καθηγηταί, ὀπαλληλοὶ, δακτυλογράφοι, τακταί, κτλ. κτλ. Ὅτι μπορεῖ νὰ μᾶθῃ καὶ νὰ κέρῃ μιὰ γυναικα, τὸ καίς ἐλευθερὰ. Ἦ ἔργασίη τῆς δὲν θεωρεῖται ταπεινώσις; κ’ ἐξουσιασμός;. Ἐπὶ θέλει ἡ φροδός.

Τὸ Σπηνημαϊωνέμου μὸς γράφει, ὅτι ἂν δὲν εἶχε τὴν καλὴ τύχην νὰ μὲ γνωρίσῃ, θὰ ἦταν ὁ ποῦ ἀμάρθῃ καὶ ὁ ποῦ κούτσῃ ἀπ’ ὄλο; τοῦς φίλους του. Ἐνῶ, τῆμεν καὶ γνωθαίς ἀπῆκτες καὶ τὸ μολοῦ σου ἐπρόχως ἀρκετὰ, διὰ νὰ μὲ γνωρίξῃ ἐνῶσιμ ἔπος. Τοῦ εὐχομαι λοιπὸν μετὰ ἐνῶσιμ ἄκουμ ἔπος, νὰ ἔχῃ γίνῃ φροστῆρας!

Αὐτὸ Κρίνε, δὲ σπλητυομαί ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα σου καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ ναρρωθῇ ἡ μητέρα σου. Ἡ καίμην κατεβλήθη ἀπὸ τὰ τόσα δυστυχῆματα; ἀλλὰ βέβαια θὰ κέρῃ ὄμοῦ; διὰ τὸ καίμιν τῆς.

Χαροῦμένη Κροδοῦλα καὶ Ἀεροπόρη, χαίρω διὰ τὴν ὑπόσχεσίν σας νὰ μὸς γράψετε συχνὰ καὶ εἶμαι κατανύοισασμένη με τὴν ἄλλωσιν ὅτι ἔδεν ἔχετε τὴν ἀζῶσιν νὰ σᾶς ἀκατωτὰ πάντ, τε ἐκπενῶς, ἀλλὰ ὅταν ἔχω καιρὸν καὶ χώρον. Πὼς ἦθελε νὰ ἐπῆρῃν παραδέχεται ἀπὸ σᾶς μερικὸν...

Ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον, Ἦρως τῶν Βαλκανίων, ἔλαβα τὸ γράμμα σου μολὶς; προχθῆς. Ἐτελεσσα τὰς παραγγέλαις σου, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λευκῶν Ἀξίων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ συμπεριλάβω. Ναι, καλὰ θὰ κέρῃς νὰ εἴθῃ; εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ καταταχθῆς εἰς δὲν οἰονδῆσῃς Γυμνασίον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ διδῆς; ἔβασίς; εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην Σχολὴν. Αὐτὸ ἐφαρτάς; ἀπὸ τὴν κλείσιν σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἔξῃς : «Φύλα βαλανιδιά;. — Χωρικόσ; καὶ Φιλόσοφος. — Ὁ ἡτλέγραφος; κτλ. — Μία ἐκδρομὴ τριήμερος;. — Κρόνος ὁ Ε’. ἐν μέσων κκουφόρων;. — Παιδικὴ Ἀφῆλαια. — Ἰσότης;. — Τὸ Διακατήριον;. — Ἦ τεμπελιά;. — Σκέψεις καὶ γνῶμιν;. — Ἦ προκομῆμα τοῦ Μήτρον;. — Σκέψεις ἐκ τῶν Ψευδῶνυμων;. — Δέκα διατῆ;. — Στὸ Βράχο;. — Τὸρῶνακ;. —

Σαμβούλες γιὰ τὴν ἐλπίαν. — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διαφόρα διὰ τοῦς ἔβδ. Διαγωνισμοί;. — Κρικαὶ τῆς προηγουμένης Σελίδος: —

Ἦ παρανομοφόρησι;. Καλὴ, πολὺ καλὴ, λιτὴ καὶ ἀκριβὴς περιγραφή τῆς πελειτῆς. Νομίζεις ὅτι τὴν βλέπεις. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο εὐκόλον! Μὲ τετοια θεματα, καὶ μεγάλο; τὰ θαλασσῶν... εἰς τὰς ἐρημηρίδας. — Ἦ βάρκα τοῦ φαρὰ;. Ἦ ἰδέα τοῦ μικροῦ ποτήματος; μὸς ἔφατῃ καλὴ. τὸ ἀσθμα ἔφρον, τὸ σκῆδιον εὐμορφόν δι’ αὐτὸ διωρθῶσα ὀλιγον τοῦ; στίχους καὶ τὸ ἔδημοσίευσαν. — Ζήλεια;. Σκηνή ἐκ τοῦ φουσκοῦ; ἀνεγραμμένη με ἀκριβῆσαν. Ἦ Ρελεντᾶ εἶχε παρατηρητικότητα. Τὸ κομῶν ἔπος τῆς λέπει ἀκέρῃ;. — Ἦτὶ διηγείται ἡ Σκλήνη;. Ἦ ἐκλογὴ καλὴ, ἡ μετᾶφρασις μετρία;. — Δύο παιδάκια;. Μοῦ ἔρεσιν ἡ προσπάθεια πρὸς ἐξαγωγὴν φιλοσοφικοῦ συμπεράσματος ἀπὸ μίαν σκηναὴν τῆς παιδικῆς ζωῆς;. Ἦ Ἑλληνικὴ Ἀρχὴ παρατρεπῆ καὶ σκάνετα;. — Ὁ ἀσπίμοσ ἐπῆς;. Ἐράσιμα βέβαια. Ἦ ἀπῆρῃσθαι τὸν ἔπταδων δὲν εἶνε ἴσως πλήρη;. Ἄλλοῦ εἶδα, νομίζω, περισσοτέρως;. Ἦ τελευτία, διὰ τοῦς τόμους τῆς Διαπλάσεως; εἶνε προσθήκη τοῦ Ἀνακιν;. — Στὸ Βράχο;. Ἀπὸ μερικὰ μικρὰ ποτηματάκια ποῦ μοῦ ἔστειλες τὸ Σπηνημαϊωνέμου, αὐτὸ μόνον καίς λέγει. Τὸ ἔδημοσίευσαν διὰ νὰ τὸ ἐνδραφεύσῃ;. — Ἀπάντησις; στῆς Ἀπορίης κτλ.; Πατρικιά;. Γαλά κινεῖς;. Μοῦ ἔρεσιν τὸ ἡλιμπαρμαῖος ἀντὶ ἡλῆθῃς καὶ τὸ Ἱμῶνη ἀντὶ Ἰωίς;. Ἄλλ’ αὐτὰ ἀξίζουσι μὴ φορὰ τόσο. Μοῦ ἔστειλαν καὶ ἄλλα ἀκόμῃ ἴσως ἐξουθενότερα, ἀλλὰ... φθάνει πᾶς;. — Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα μολῶν κοιναί;. Τὸ καλλίτερον εἶνε τοῦ Ἀλέγῃς Στεφάνου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ἰὸδὲν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωστέον, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐκτὸς τοῦ διωκτέματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρίνωμενα ἢ ἀναγνωστέονα ἐστῶσαν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἄ ἀντικουν εἰς ἀπόφασι, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορτῆται; **Νέω ψευδῶνυμα :** Ἐλλην Ὀνειροπόλος, ἂ. (ΓΑ). **Ἀναγνωσίαι ψευδῶνυμων :** Ἦρως τῶν Βαλκανίων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλάξου; τὸν Παμπούρησ Δαβυλῶνι (0) με Πηραϊκὸν Διαβολον, Ἀρακαλὸν τοῦ 31, Ἐλλῆνα Ναυτην, Νουταγιαν.— ὁ Ἦρως τῶν Βαλκανίων (0) με Βασίλειον Βουλγαροκτόνον, Παρκατῆσιον, Μαυροομιον Βασιληῶν.

Ἦ Διάπλασις ἀσπᾶζεται τοῦς φίλους τῆς; Τροισούνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καλὴ μελέτῃ) Κερουραϊκόν Ἰθασαῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μικρόν Πρόσοπον (ἔσταλα) Ἐστειρωμένην Κοσμοτοποῖαν (ἔσταλα) Κῆδους (καί, νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ) Ἐθρῶν Ὀνειρον (ἔχει καλῶς) Ἀνδρειοκίνον Κουραμπιῶν (ἔψηθη, ἠσῶσα) φυσικά, πρῶτα ἡ μελέτῃ) Μεσοηναϊκῆν Ἀκτῆν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καί, ὁ φόδος τῶν ἐξέταστων εἶνε ἐμφοτος εἰς τὸν μαθητῆν ἀλλὰ καὶ τὸ ὄμροσ;) Ὄρωικῆν Παμβῶντιδα (γράψῃ μοῦ ἔσταλα ἐν νέω; ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐγῶθῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) Ἐπαὶδα τῆς Ἐλλάδος (τετράδια ἔσταλα ἔχι, δὲν εἶνε ἀλλῆθῆτα) Διαβλυμένον Ἀδελφά (ἐπῆθῃ ἔχει ψευδῶνυμον, δὲν σημαίνει ὅτι χροστωῦ νὰ δημοσιεύσῃ ὅτι μοῦ στείλῃ;. Π. Πνεύματα, Παύνηνα καὶ τὸ τοιαῦτα, πρέπει πρῶτα νὰ ἐγκριθῶν, δηλαδῆ νὰ εἶνε καλὰ, καὶ ἔπειτα νὰ κληροδοθῶν διότι λαμβάνω πᾶρα ἀλλὰ ἔχει λοιπὸν ὑπομονὴ

απαντος*) Τιάραον (έχει καλώς Έλαβα, ευχαριστώ) Ανί, Ν. Παβ. (έλαβα, ευχαριστώ)
 Δόξα της Νίκης (έλαβα το Καταστατικό του Σολέγγου και εύχομαι πάσαν εύδοκίαν)
 Πατριδα των Ηρώων (το άμαρτηρό και κατεργά είνε λέξι που συνιθίζεται πολύ εις την ποιησιν και, τόν ύμνον της φύλης; μας τόν έμαθα τότε και μάστιζα τόν άνήγγειλα) Ίριδα (τήν κριτική μου τήν βλέπεισ σήμερα) Δόξαν των Ψαροδών (έχει καλώς περιμένον) Ήρωα Βελισσαρίου (χαίρω πολύ) Ζακυνθίην Ναυτοπολίαν (έστειλα) Χρυσαιλίδα (εύχομαι επιτυχίαν εις όλα) Κόσμη τού Ναυτικού, Σεπεσμίον Λάσθηον, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την όην 'Ιουνίου, ύπαντησού εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τού 15του Διαγωνισμού Δύσεων
 'Απριλίον—'Ιουλίον

Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 1 Αυγούστου.

351. Δεξιόγραφος

Τό πρώτον μου είνε πρόθεσις.
 Με τάλλο μου ύμλειτε
 Κ' εις τών βελίων την αρχήν
 Τό σύγλον θά ιδήτε.

'Εστέλη υπό τής Φιλαεουθέρας 'Ελληνίδος

352. Στοχειοτονόγραφος

Είμαι εσπίλεν άρχιστος
 Όπως έχω είν μένον
 Α' τόν τόνον αναβιάξας
 Κ' ένα γράμμα μου άλλαξης.
 Ένδομα ίσον θά γίνο'

'Εστέλη υπό τής Βουλγαρομαχού Ελληνίδος

353. Αναγραμματισμός

Είμ' ένας θεός άρχιστος
 Αλλά έν μ' αναγραμματίσθι,
 Περσιόργου θύν θά κάμη
 Τής Γραφής και διαποράσθι.

'Εστέλη υπό τής 'Ωραίας Γαλατίας

354. Δίνγμα

Είς αυτό που ζητείτε τόξα
 Ένα γράμμα έν παρενιάξθι,
 Γνωσόν ρήτορα 'Αθηνάιον
 Εύχρολα άποτελέσθι.
 Άν τό ίδιο πάλι γράμμα
 Τού τό βάλησ γαί κεφάλι,
 Ένα πράγμα σιθερένοι
 Όπου δένει, θά προβάθθι.

'Εστέλη από τό Ζλάτ.

355. Τρίγωνον

- ***** = Μούσα.
- ***** = Θέα.
- ***** = Μήτηρ άρχ. θεού.
- **** = Σύνθεσις.
- ** = Άνόη.
- * = Φωνήν.

Και καθύτω τά ίδια.
 'Εστέλη υπό τού 'Αρχιεπίδου

356. Γωνία

+*****
 *+*****
 +***
 *+*****
 +*****
 } = Νήτοι τού Αίγαίου.

Καθύτω όρα τού έτους.
 'Εστέλη υπό τού δοξασιμένου Γιούκτα

357. Ήπιγραφη

Η Ρ Ε Π Ψ Η
 Α Ι Ε Ν Α Φ
 Ε Ξ Ε Ο Ρ Π
 Ν Ω Τ Ι Ε Χ
 Ν Ω Ι Κ Α Κ

Ζητείται ή ανέγκρισι τής Ήπιγραφής ταύτης.
 'Εστέλη υπό τής Ένδόξου Κωνολεσίμου

358—362. Μαγικών γράμμα

Τή αναλλαγή ενός γράμματος, έκαστης τών κέτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε τού

αυτού, να σχηματισθών, ένν αναγραμματισμού, είναι τόσα λέξεσι;

Ταύρος, βόθος, βήτα, βωβός, θνον.
 'Εστέλη υπό τού Ολυμπίου Διός

363. Άντοπιχίς έξ αντιθέτων
 Νά εύρεθών αντίθετα τών κέτωθι λέξεων ταύτων, ώστε με τάρχειά των να σχηματισταί πόλις τής Ελλάδος:

φώς, πλούσιος, πλησιάζω, ηγλώνω, πρώτος, νίκη.

'Εστέλη υπό τής 'Ελληνίδος τής Ελλάδος

363. Φωνηνολόπιον
 δρ - γθον - τ - δρ.
 'Εστέλη υπό Μαριέττας Ε. Σφοδρών

365. Γίρφος
 Μή! Μή! άφ τό.
 'Εστέλη υπό τού Τιάραον

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικών Ασκήσεων τού φύλλου 15

172. Κορήτις (κόρη, τίς)—173. Σιδών (σί, Δών).—174. Ό Έλατος, ή Έλάτη.

175. ΚΕΡΚΥΡΑ 176. ΔΡΑΜΑ ΠΙΘΟΣ ΠΕΥΚΗ ΠΙΘΟΣ ΚΩΣ ΚΡΗΤΗ Ν ΟΙΝΟΣ ΙΘΑΚΗ

177—179. 1. "Απλήστων τό κέρος. 2. Μελέτη τό πάν. 3. Άδρατον τό μέλλον.—180—184. Διά τού Θ: νόθος, θάσος, βάθος, Αθάμας, Θεός.—185. ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΣ (λιμνη, ήμερα, νόσος, θυοις, δύσις, ούτος, ούτω, παχύς, ίάις, λόσις).—186. Ένα βραδύ εις την άπόρρυσιν και ταχύ εις την έκτέλεισιν.—187. "Ηγάτριο γάπσει ένδομάτα" (ίστα τρία πότ-τι έν δι-μάτα).

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τής Διαπλάσεως και τής Βιβλιοθήκης διά τα περισσότερα όφεία τας διακοπάς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρós δρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικώς δρ. 1,10 διά τό Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 διά τό Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρós δρ. 2,50 έκαστος.

(Οι Τόμοι τής Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 18ος, 11ος έξημεληθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ών έκαστος τιμάται: Άδεισός δρ. 3—Χρυσός δρ. 6. Διά τας έπαρχ. άδεισός 3,50, χρυσός 6,50, Διά τό έξωτερο > 4.— > 7.—

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τιμάται ύλοθερός ταχ. τελόν: Άδεισός δρ. 7—Χρυσός δρ. 10.

Τόμοι 10: τών έτών 1906 έως 1915, ών έκαστος τιμάται: Άδεισός δρ. 8—Χρυσός δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15—188]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Ίδρύθη έν Πειραιά σύλλογος υπό την επωνυμίαν «**ΝΙΚΗ**» σκοπόν την διάδοσιν τής «Διαπλάσεως» και συμμετοχήν εις τό δημοψήφισμα ταύτης. Σύνδρομη έτήσια 1, 50' εδάμνος 0, 80' τριμηνός 0, 50. Διευθύναι: Αποστόλων Άδελάοπουλον, Ύψηλότου 172, Πειραιά.
 'Ο Πρόεδρος: Άσθη τής Νίκης.
 'Ο Ταμίας: Άσθη τής Δόξης.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ύσαν αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον, έλήφθησαν από 1—7 'Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Παπαδόπου, Α. Ι. Παπαΐδ, Π. Α. Ψύλλου, Ν. Μαστοράς, Ι. Γ. Χιδήγγου, Ε. Κ. Βαρθολομαίης, Χ. Α. Αντόφ, Εύρηνη Γ. Μενιδάτου, Α. Σάλλι, Ο. Μπόμαν, Α. Φόντεμαν, Γ. Όδισσον, Ρ. Βαρτινάκος, Ε. Χάριμαν, Ο. Πέτρος, Χ. Χριστιάνου, Ρ. Χριστιάνου, Β. Γ. Τσιμίζης, Ι. Θ. Μάγρια, Αίν. Α. Κορέθ, Π. Η. Καραγιάνης, Μ. Λαπαρινός, Άγγ. Α. Τσιτλακίης, Άλεξ. Ι. Κ. 'Ιωαννίδης, Ελένη Κ. Σερπιοπούλου.
 ΑΛΗΚΟΝΤΟΥΣΙΟΥ: Ι. Σ. Κωνσταντόπουλος
 ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου.
 ΒΟΛΟΥ: Σ. Ε. Κάτασις, Χατζήλιας Ε. Κάτοια, Χρυσ. Α. Ζήτης.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θ. Α. Σανθός.
 ΙΘΑΚΙΝΩΝ: Ι. Ν. Αϊδής.
 ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Ν. Τούμας.
 ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Α. Σκαλωσώτης, Π. Ν. Λαλάτος.
 ΛΙΓΟΥΣΤΗΣ: Β. Θ. Μπουρνέλης.
 ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσουμάνης.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ν. Χ. Όδυσσεύς.
 ΟΛΘΗΣΟΥ: 'Ηρωσ των Βυλωνίων.
 ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καρόμαλης, Νάσιμασος.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Η. Σουμαράς, Α. Α. Καλογριάνης, Η. Ν. Μιχαλόπουλος, Μ. Σ. Φωτός, Γ. Α. Μεταξάς, Γ. Β. Ασημακόπουλος, Ι. Κ. Καρανώνος, Μαρία Ε. Χριστουλάκη, Α. Χ. Καρπούλης, Διον. Σ. Μπούσιας.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: 'Ιω. Αδ. Τσιτοβαλίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Όλων τών άνωτέρω τών ένδομάτων έτέθησαν εις την κληρονομία και έληφθήσαν οι έξής δύο: ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Α. ΚΟΡΙΖΗ έν 'Αθήναις, και ΜΙΧ. ΣΠ. ΦΩΚΑΣ έν Πειραιά οι όσοιοι έντο γράφθησαν διά τής μής από τής 'Ιουνίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τού τόμου τής Διαπλάσεως τού 1915, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουσι να χρυσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πολούνται εις τό Γραφεϊόν μας. Σελλάονται δέ και ταχυδρομικώς προς τούς εμβάζοντας τό αντίτιμον, δρασμάς 1,75.

Ο ΚΩΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
 Πηλοΐζει να εξαντληθί

Όλίγα αντίετα που μένον, πουλούνται 'ετό Γραφεϊόν μας δρ. 3, και ταχυδρομικώς, δρ. 3,50.

Δαρυγγικών, 'Επικιών
 και Ρινοφαρυγγικών νόσων

ειδικός Ιατρός
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

έν Εύρώπη σπουδαστής επί πολλά έτη, δεχεται έν τή Κλινική του από 10—12 π. μ. και 4—6 μ. μ. Πλευσία Όρμονίας και όδδς δάωρων δα